

Pinava dafis

„...kaip žinote, per Kūčias Prezidentas ketina aplankyti keletą drašių mūsų karių, gydomų Valterio Rido medicinos centre. Prezidentui tai gera proga padėkoti tiems, kurie savo darbu ir pasiukojimu stengėsi padaryti pasaulį saugesnį, o Ameriką tvirtesnę. Be to, jis pasakys kalbą Valterio Rido medicinos centro darbuotojams ir padėkos jiems už puikų darbą. Tačiau dėl vietos stokos teks riboti dalyvių skaičių. Filmuojama bus viena kamera, vėliau žurnalistai galės užėiti į vidų...”

Baltieji rūmai, Spaudos sekretoriaus biuras

„Visi myli didvyrus. Žmonės laukia eilėse norėdami juos pamatyti, džiaugsmingai juos sveikina, šaukia jų vardus. O po daugelio metų pasakoja, kaip stovėjo keletą valandų šaltyje, lyjant lietui, kad galėtų bent akies krašteliu žvilgtelėti į tą, kuris tvirtina, jog tereikėjo išsilaikyti vieną sekundę ilgiau. Aš tikiu, kad kiekviename iš mūsų slypi didvyris, jis verčia mus išlikti dorais, suteikia jėgų, daro kilnius ir galiausiai padeda garbingai numirti, nors kartais privalome būti tvirti ir atsisakyti to, ką labiausiai branginame. Netgi savo svajonių.”

„Žmogus-voras 2“

Vašingtonas, Kolumbijos apygarda

Kūčios

Greitosios pagalbos automobilis, atbulas įvažiuojęs į nišą prie pirmojo korpuso, niekuo nesiskyrė nuo kitų. Buvo galima pagalvoti, kad jis grįžo atlikęs įprastą pavidimą, galbūt pervežęs pacientą į kitą ligoninės korpusą netoliese arba traumą patyrusį nelaimėlį po apžiūros pergabėjęs į Loverio korpusą operuoti. Automobilis buvo pažymėtas įprastais atpažinimo ženklais, kad nereikėtų gaišti aiškinantis saugos tarnybai, o brigada vilkėjo tamsiai mėlynas kelnes su kantu ir uniforminius apsiaustus, iš kurių kišenių karojo asmens kortelės. Netgi pacientas visais atžvilgiais buvo toks kaip ir kiti: su standartinio modelio ligoninės drabužiais, apdengtas šiltais apklotais, ant veido uždėta deguonies kauke.

Specialiųjų pajėgų medicinos tarnybos felčeris seržantas Džordanas Donovanas Harisas nebūtų nė žvilgtelėjęs į brigadą, tačiau labai nuobodžiavo, todėl nužingsniavo į Šo korpusą prie stiklinio stebėjimo posto, įrengto pastato pusaukštyje. Iš savo vietos jis matė įvažiuojamuosius kelius, skirtus greitosios pagalbos automobiliams, o toliau – Uolų upės parką ir Džordžijos prospektą. Nuogi medžiai pašiuropę stypsojo sniege ir atrodė tarsi tušu išpiešti baltame

popieriuje. Automobiliai riedėjo gatvėmis, vedančiomis link valstybės sostinės žėrinčių kupolų ir bokštų smailių. Maždaug šešiasdešimties hektarų teritorija su karalių Jurgių stiliaus pastatais, kuriuose buvo įsikūręs Valterio Rido armijos medicinos centras, apiberta šviežiu smulkiu sniegu atrodė it Kalėdų atvirukas su nesenstančiu sustingusiu vaizdeliu. Tik iš to, kas vyko priėmimo skyriuose, buvo galima suprasti, kad čia teikiamos aukščiausio lygio medicinos paslaugos kariškiams.

Nors arti nebuvo nė gyvos dvasios, Harisas žinojo esąs stebimas. Vaizdo stebėjimo kamerų čia buvo daugiau negu Las Vegaso kazino. Tačiau jam tai nė kiek nerūpėjo. Harisas neturėjo ko slėpti.

Felčerių gyvenime nuobodulys buvo pageidaujamas jausmas. Tai, kad jis dykai leidžia laiką, reiškė, jog nenu-tiko nieko bloga: niekieno pasaulis nesubyrėjo į šipulius per automobilio avariją, niekas nesigaluoja mirtimi dėl nesėkmingo kritimo, karštinės ar įsiutusio meilužio kulkos. Šiuo metu nieko nereikėjo gelbėti. O jei esi medikas, kurio darbas – gelbėti žmones, vadinasi, paprasčiausiai neturi ką veikti.

Harisas pakeitė pozą ir truputį susiraukė. Uniforminiai batai spaudė. Visas medicinos centro personalas šiandien vilkėjo uniformas, nes pats valstybės prezidentas atvyko aplankyti sergančių karių ir paskleisti šventinio džiugesio. Žinoma, nedaugeliui pasisėkė pamatyti vyriausiąjį kariuomenės vadą. Jo maršrutas buvo rūpestingai apgalvotas valdžios žmonių, o palyda, kurią sudarė slaptosios tarnybos agentai ir oficialiosios spaudos atstovai, atskyrė prezidentą nuo paprastų žmonių aklina siena.

Todėl Harisas šiek tiek susijaudino pamatęs didžiulį

būrį juodais kostiumais ir karinėmis uniformomis vilkinčių žmonių, išlipančių iš pagrindinio lifto pusaukščio apačioje. Keista. Paprastai oficialūs vizitai apsiribodavo 57 palata, kurioje teko gulėti daugybei sužeistų karo veteranų. Regis, šiandien ketinama apsilankyti priėmimo skyriuje, kuris neseniai buvo renovuotas dosnaus aukotojo lėšomis.

Svečiai nužingsniavo koridoriu, kuriame nebūtum radęs nė dulkelės. Harisas instinktyviai pasitempė pasirengęs atiduoti pagarbą, visai nesvarbu, pastebės tai kas nors ar nepastebės. Senų įpročių sunku atsikratyti.

Harisas leido sau truputį atsipalaiduoti. Jis ištiesė kaklą savo stikliniame stebėjimo poste norėdamas bent trumpą akimirką žvilgtelėti į galingiausią pasaulio žmogų, bet pamatė tik korespondentus ir bruzdančius prezidento palydovus, vedamus kariuomenės viršilos. Netrukus plačiai šypsodamasi visus pasveikino civilė ligoninės administratorė. Atrodė maloni ir širdinga kaip tikra Džordžtauno šeiminkė. Matyt, ji jautėsi it žuvis vandenyje ir troško parodyti labai tinkanti šioms pareigoms.

Harisas žinojo, kad tai Darnelė Džeferson, dirbanti čia jau ketvirtį amžiaus. Ji mielai pasakodavo apie tai kiekvienam, kuris būdavo nusiteikęs klausytis. Žiūrėdamas į ją nė už ką nesuprastum to, ką žinojo čia dirbantys kariškiai: kaip ir dauguma civilių darbuotojų, Džeferson ištisomis dienomis buvo kitiems it rakštis subinėje ir prirašydavo šūsnis popierių stengdamasi pateisinti savo nepakeičiamumą. Šiaip ar taip, su raudona kalėdine suknele ir privalomu geltonu kaspiniu, prismeigtu prie krūtinės, ji atrodė linksma ir pasitikinti savimi, o jos šypsenos galia taip sustiprėjo, kad jau buvo sunkiai įmanoma išverti. Prezidentas atsiskyrė nuo būrio ir žengė į priekį leisdamas jį fotografuoti.